

Alte titluri din colecția

**CĂRTILE
DE AUR
ALE COPILĂRIEI**

- 16 *Cronicile din Narnia I. Nepotul magicianului*
C.S. Lewis

(9+)

- 17 *Darul lui Jonas*
Lois Lowry

(12+)

- 18 *Pippi Șosețica*
Astrid Lindgren

(7+)

- 19 *O buclă în timp*
Madeleine L'Engle

(12+)

- 20 *Minunea*
R.J. Palacio

(10+)

- 21 *Cartea cu Apolođor*
Gellu Naum

(9+)

- 22 *Vrăjitorul din Oz*
L. Frank Baum

(7+)

- 23 *Doamna Doubtfire*
Anne Fine

(12+)

- 24 *Micuțul Nicolas*
René Goscinny, Jean-Jacques Sempé

(9+)

- 25 *Un urs pe nume Paddington*
Michael Bond

(7+)

L. FRANK BAUM

VRĂJITORUL DIN OZ

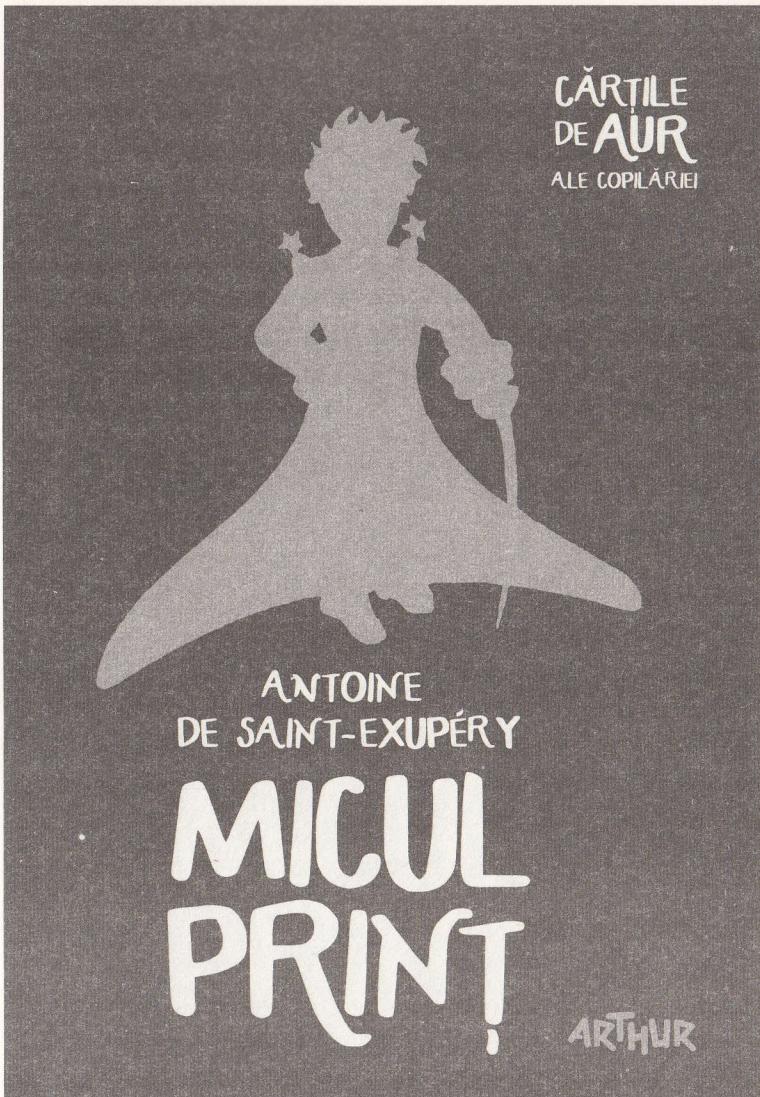
Ediția a IV-a

Traducere din engleză
de Grete Tartler

ARTHUR

<i>Introducere</i>	5
Capitolul I	Tornada	7
Capitolul II	Sfatul cu Munkinezii	11
Capitolul III	Cum l-a salvat Dorothy pe Sperie-Ciori	18
Capitolul IV	Drumul prin pădure	25
Capitolul V	Salvarea Omului de Tinichea	30
Capitolul VI	Leul cel Fricos	37
Capitolul VII	Călătoria spre Marele Oz	43
Capitolul VIII	Câmpul de maci ucigași	49
Capitolul IX	Regina șoareciilor de câmp	56
Capitolul X	Paznicul Porților	61
Capitolul XI	Minunata Cetate de Smarald	68
Capitolul XII	În căutarea Vrăjitoarei Rele de la Apus	80
Capitolul XIII	Eliberarea	92

Capitolul XIV	Maimuțele Înaripate	96
Capitolul XV	Dezvăluirea lui Oz cel Cumplit	103
Capitolul XVI	Arta magică a Marelui Impostor	113
Capitolul XVII	Cum a fost înălțat balonul	117
Capitolul XVIII	Drumul spre Sud	121
Capitolul XIX	Atacați de Copacii Luptători	126
Capitolul XX	Gingașa Țară de Porțelan	130
Capitolul XXI	Leul devine regele animalelor	136
Capitolul XXII	Țara Quadlingilor	140
Capitolul XXIII	Glinda îi împlinește dorința lui Dorothy	144
Capitolul XXIV	Din nou acasă	149



CAPITOLUL I

Tornada

Dorothy trăia în inima marilor prerii din Kansas, împreună cu unchiul Henry, care era fermier, și cu mătușa Em, nevasta acestuia. Casa lor era mică, întrucât fuseseră nevoiți să aducă de la mare depărtare, cu căruța, cheres-teaua necesară construcției. Cu totul, numai patru pereți, o podea și un acoperiș alcătuind o singură încăpere, în care se mai găseau și o sobă de gătit ruginită, un bufet, o masă, trei, patru scaune și paturile. Unchiul Henry și mătușa Em aveau, într-un colț, un pat mare, iar Dorothy, în alt colț, un pătuț. Nu existau nici pod și nici pivniță, în afara de o mică bortă săpată în podea, numită „pivniță pentru tornadă”, unde familia putea să se adăpostească în caz că izbucneea unul dintre acele mari vârtejuri îndeajuns de puternice, încât să sfărâme orice zidire din cale. Se ajungea acolo printr-un chepeng din mijlocul podelei și apoi pe o scară care cobora spre borta mică și întunecată.

Când ieșea în prag și privea în jur, Dorothy nu putea vedea nimic altceva decât marea prerie. Nici pomi, nici vreo casă nu spărgeau larga desfășurare a câmpiei care ajungea în toate părțile până la băierile cerului. Soarele

copse se arătura într-o cocă gri, străbătută de mici crăpături. Nici măcar iarba nu era verde, pentru că soarele arsesecă vârful firelor până se făcuse de aceeași culoare, același cenușiu de pretutindeni. Pe vremuri, casa de lemn fusese vopsită, dar soarele decolorase vopsea și ploile o spăla-seră, astfel că acum era la fel de monotonă și de cenușie ca toate celelalte.

Când se mutase aici, mătușa Em era o nevastă Tânără și frumoasă, dar soarele și vântul o schimbaseră și pe ea. Îi luaseră sclipirea din ochi, privirea devenindu-i cenușie și acră, îi furaseră rumeneala obrajilor și a gurii, cenușii acum, la rândul lor. Era slabă, uscățivă și nu mai zâmbea niciodată. La început, când sosise la ei Dorothy, rămasă orfană, mătușa fusese atât de uimită de râsul copilei, încât îi venea să strige și să-și ducă mâna la inimă de căte ori îi ajungea la urechi vocea voioasă a fetiței; de fapt, și acum se uita cu mirare la fata care găsea motive să râdă în acel loc.

Unchiul Henry nu râdea niciodată. Muncea din greu de dimineață până seara și nu știa ce înseamnă bucuria. Era, de asemenea, cenușiu, din vârful lungii bărbii până într-al boancilor grosolani; arăta sever și solemn și vorbea foarte rar.

Pe Dorothy o făcea să râdă doar Toto, datorită căruia nu devenise și ea cenușie ca tot ce-i înconjura. Toto nu era gri; era un cățel negru, cu păr lung și mătăsos. Avea un nas mic și caraghios și clipea voios din ochișorii negri. Țopăia cât era ziua de lungă, iar Dorothy îl iubea și se jucau împreună.

Totuși, astăzi nu se jucau. Unchiul Henry ședea în prag și se uita îngrijorat la cer, care era chiar mai cenușiu ca de obicei. Dorothy, în ușă, cu Toto în brațe, privea și ea cerul.

Mătușa Em spăla vasele. Din îndepărtatul nord se auzea vaierul grav al vântului, iar unchiul Henry și Dorothy vedea cum se apleacă în valuri lungile ierburii înaintea furtunii. Sosi acum prin văzduh, din sud, un șuier puternic, și când își întoarseră privirea într-acolo văzură unduirile ierbii. Unchiul Henry se ridică brusc.

— Vine o tornadă, Em! îi strigă nevestei. Mă duc să văd de vite.

Și alergă spre grajdurile unde ținea vacile și caii.

Mătușa Em își lăsa treaba, ivindu-se în prag. Se lămuri dintr-o singură ochire cât de aproape era primejdia.

— Repede, Dorothy! strigă ea. Fugi în pivniță!

Toto sări din brațele fetei și se ascunse sub pat, iar ea începu să-l caute. Mătușa Em, cumplit de înfricoșată, deschise larg ușa trapei, coborând în borta mică și întunecată. Dorothy izbuti până la urmă să-l prindă pe Toto și porni pe urmele mătușii. Dar când se afla la jumătatea camerei se auzi un vuiet puternic de vânt, iar casa se zgudui atât de tare, încât fata își pierdu brusc echilibrul și căzu pe podea.

Apoi se întâmplă ceva ciudat. Casa se învârti în loc de două, trei ori și se ridică încet, cu totul, în văzduh. Dorothy se simțea ca într-un balon.

Vântul din nord și cel din sud se întâlniseră chiar în punctul unde era situată casa, făcând din ea miezul tornadei. În miez, aerul rămâne în general liniștit. Însă mareea presiune a furtunilor pornite din ambele părți ridicase casa tot mai sus, până ajunse chiar în vârful tornadei, unde rămase, dusă apoi ca un fulg kilometri întregi.

Era foarte întuneric, vântul șuiera cumplit, însă Dorothy descoperi că zborul e destul de liniștit. După primele

rotiri și după ce casa se aplecase la un moment dat destul de rău într-o parte, lui Dorothy i se păru că se leagănă blând, ca un prunc într-un leagăn.

Lui Toto nu-i plăcea. Alerga prin odaie încolo și-ncoace, lătrând foarte tare, însă Dorothy se mai liniștise și sedea pe podea, aşteptând să vadă ce se mai întâmplă.

La un moment dat, Toto se apropie prea mult de trapă și căzu prin ea; la început, fetița crezu că l-a pierdut. Dar îi văzu curând o ureche îțindu-se prin deschizătură, fiindcă puternica presiune a curenilor îl ținea deasupra și nu putea să cadă. Se târî într-acolo, îl prinse de ureche și-l trase în încăpere, închizând apoi chepungul, ca să evite alte accidente.

Trecură ore în sir, și încet, încet, lui Dorothy îi trecu frica; dar se simțea cam singură, iar vântul bătea atât de tare, încât aproape o asurzise. La început se întrebă dacă va fi făcută fărâme la aterizare, dar, cum ceasurile treceau și nimic îngrozitor n-avea loc, încetă să se mai îngrijoreze, hotărând să aștepte liniștită ce-o să mai fie. În cele din urmă, mergând târâș pe podeaua care se clătina, se întinse pe pat, iar Toto veni alături de ea.

În ciuda balansului și a vaierului tornadei, Dorothy închise curând ochii și căzu într-un somn adânc.

CAPITOLUL II

Sfatul cu Munkinezii

Dorothy se trezi brusc în urma unei zguduituri atât de puternice, încât, dacă n-ar fi fost întinsă pe un pat moale, s-ar fi lovit. Zdruncinătura îi tăie respirația și o făcu să se întrebe ce se întâmplase. Toto își lipi nasul rece de fața ei și scheună trist. Dorothy se ridică și observă că acum casa nu se mai mișca; prin fereastră pătrundea razele strălucitoare ale soarelui, inundând odăia. Sări din pat, cu Toto pe urmele ei, și deschise ușa în grabă.

Scoase un strigăt de mirare, iar ochii i se făceau tot mai mari văzând minunatele lucruri din jur.

În mod ciudat, tornada așezase casa cu multă blândete pe pământ, într-un ținut de o frumusețe uimitoare. Pretutindeni petice de iarbă, pomi falnici cu fructe bogate și atrăgătoare, straturi de flori splendide, păsări cu penaj ales și strălucitor care cântau, copaci și tufe care vibrau în bătaia aripilor lor. Nu departe, un râuleț curgea grăbit, scânteind printre straturile verzi, murmurând cu o voce care i se păru foarte plăcută fetiței venite din preriile întunecate și cenușii.

Pe când admira cu nesaț priveliștile stranii și minunate, observă că se îndreaptă spre ea o ceată de oameni ciudați,

Respectări! Înțelegem că nu ești de acord cu tot ce spune Dorothy. Dar să te întreb că nu ești de acord și tu cu tot ce spune Dorothy? Nu ești de acord să te întrebi că nu ești de acord?

cum nu mai văzuse. Nu erau atât de mari cum știa ea că trebuie să fie adulții; dar nici foarte mici de statură. De fapt, păreau de aceeași înălțime ca Dorothy, care pentru vârsta ei era suficient de înaltă, deși păreau să aibă cu mult mai mulți ani decât ea. Erau câțiva bărbați și o femeie în straie foarte ciudate. Purtau niște pălării rotunde, ridicându-se într-un țugui de trei palme deasupra capului, cu niște clopoței care clincheteau la fiecare mișcare în jurul borurilor. Pălăriile bărbaților erau albastre, dar cea a femeii măruntele era albă; ea purta și o rochie de asemenea albă, care-i cădea în falduri pe umeri, toată stropită cu steluțe care sclipeau în soare ca diamantele. Hainele bărbaților erau albastre, în aceeași nuanță cu pălăriile și aveau niște ghete bine lustruite, cu vârfuri albastre, lungi și întoarse. Bărbații, se gândi Dorothy, erau de aceeași vârstă cu unchiul Henry, pentru că doi dintre ei aveau barbă. Dar femeia măruntică era cu siguranță mult mai în vîrstă. Avea chipul plin de riduri, părul aproape alb și mergea destul de țepănată. Când ajunseră aproape de casa unde Dorothy ședea în prag, se opriră șoptind între ei că și cum s-ar fi temut să înainteze. Dar măruntica bătrână se îndreptă către Dorothy, făcu o plecăciune adâncă și spuse cu voce blândă:

— Bun venit în țara Munkinezilor, preanobilă vrăjitoare. Îți suntem atât de recunoscători că ai nimicit-o pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit și ne-ai eliberat poporul din robie!

Dorothy o ascultă cu mirare. Ce-o fi vrut să spună femeia astă numind-o vrăjitoare, și cum adică o răpusese pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit? Dorothy era o fetiță nevinovată și pașnică, adusă de o tornadă la zeci de kilometri de casă, și niciodată în viață ei nu omorâse pe nimeni.

Dar bătrâna aștepta desigur răspuns; aşa încât Dorothy ripostă, ezitând:

— Sunteți foarte amabilă, dar trebuie să fie o greșeală. Eu n-am omorât pe nimeni.

— Oricum, casa ta a făcut asta, râse bătrâna, ceea ce înseamnă același lucru. Ia uite, continuă ea, arătând spre colțul casei. I se văd cele două vârfuri ale pantofilor ițindu-se de sub bârne.

Dorothy privi într-acolo și scoase un mic strigăt de spaimă. Într-adevăr, chiar sub colțul marii grinzi pe care se sprijinea casa, se iveau două picioare și pantofi de argint, ascuțiti la vârfuri.

— Vai de mine, vai de mine! strigă Dorothy, împreunându-și palmele îngrozită. Casa trebuie să fi căzut peste ea. Ce ne facem?

— Nu-i nimic de făcut, zise calm femeia măruntică.

— Dar cine era? întrebă Dorothy.

— Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit, cum am spus, răsunse bătrâna. A ținut Munkinezii mulți ani în robie, obligându-i să trudească pentru ea zi și noapte. Acum, că l-a eliberat, îți sunt toți recunoscători pentru binele făcut.

— Cine sunt Munkinezii? întrebă Dorothy.

— Niște oameni care trăiesc în Țara de la Răsărit, unde stăpânea Vrăjitoarea cea Rea.

— Faci și tu parte dintre ei? întrebă Dorothy.

— Nu, dar sunt prietena lor, deși trăiesc în Țara din Nord. Când au văzut că Vrăjitoarea de la Răsărit a murit, Munkinezii mi-au trimis un sol grabnic și am venit pe dată. Eu sunt Vrăjitoarea din Nord.

— Doamne! strigă Dorothy. Ești o vrăjitoare adevărată?

— Sigur că da, răsunse micuța femeie. Dar sunt bună, oamenii mă iubesc. Nu am atâta putere ca Vrăjitoarea cea Rea care a domnit aici, altfel aş fi putut să-i eliberez pe cei prinși, eliberându-mă în primul rând și pe mine.

— Dar credeam că toate vrăjitoarele sunt rele, spuse fata, pe jumătate speriată să aibă de-a face cu una adevarată.

— O, nu, e complet greșit. Nu erau decât patru vrăjitoare în Țara lui Oz, iar două dintre ele, cele care trăiesc la Nord și la Sud, sunt vrăjitoare bune. Știu că e adevărat ce spun pentru că eu însămi sunt una dintre ele și nu mă pot însela. Cele care au trăit la Răsărit și Apus erau într-adevăr vrăjitoare rele; dar acum, că ai ucis-o pe una dintre ele, n-a mai rămas decât una rea în Țara lui Oz – aceea care trăiește în Apus.

— Dar, zise Dorothy, după ce cugetă o clipă, mătușa Em mi-a spus că vrăjitoarele au murit toate demult, tare demult.

— Cine-i mătușa Em? întrebă bătrânica.

— Mătușa mea din Kansas, de unde am venit eu.

Vrăjitoarea din Nord păru să cugete o vreme cu fruntea plecată și ochii în pământ. Apoi se uită în sus și spuse:

— Nu știu unde se află Kansas. N-am auzit niciodată până acum de acest ținut. Dar spune-mi, e o țară civilizată?

— O, da, răsunse Dorothy.

— Atunci asta explică lucrurile. Oamenii din țările civilate cred că nu mai există nici vrăjitoare, nici vrăjitori, nici ursitoare, nici magicieni. Dar, vezi, Țara lui Oz n-a fost niciodată civilizată, căci noi suntem rupti de tot restul lumii. De aceea mai avem vrăjitoare și vrăjitori.

— Cine sunt vrăjitorii? întrebă Dorothy.

— Oz e Marele Vrăjitor, veni răspunsul, cu vocea coborâtă până la șoaptă. Are mai multă putere decât noi toți ceilalți laolaltă. Trăiește în Orașul de Smarald.

Dorothy era pe cale să pună altă întrebare, dar chiar atunci Munkinezii, care asistaseră în picioare și tăcuți la discuție, scoaseră un strigăt puternic, arătând spre colțul casei unde zăcea Vrăjitoarea cea Rea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă bătrânica, privind și ea într-acolo și începând să râdă.

Picioarele vrăjitoarei moarte dispăruseră de tot și nu mai rămăsesese nimic în afara pantofilor de argint.

— Era atât de bătrână, explică Vrăjitoarea din Nord, că îi-a uscat repede la soare. Șta i-a fost sfârșitul. Dar pantofii de argint sunt ai tăi; și se cuvin pe drept, așa că poartă-i.

Se aplecă și ridică pantofii, iar după ce îi scutură de praf îi înmână lui Dorothy.

— Vrăjitoarea de la Răsărit era mândră de aceste încălțări de argint, spuse unul dintre Munkinezii; sunt ferme cați, dar în ce fel n-am aflat niciodată.

Dorothy duse pantofii în casă și-i așeză pe masă. Apoi ieși din nou la Munkinezii și le zise:

— Sunt nerăbdătoare să mă întorc la mătușa și la unchiul meu, fiindcă sunt cu siguranță îngrijorați. Mă puteți ajuta să găsesc drumul?

Munkinezii și vrăjitoarea se uitară întâi unul la altul, apoi la Dorothy, apoi dădură din cap.

— La Răsărit, nu departe de aici, spuse unul dintre ei, se află un mare pustiu; nimenei n-a ajuns să-l străbată în viață.

— Același lucru se întâmplă și la Sud, spuse altul, căci am fost acolo și am văzut cu ochii mei. Sudul este țara Quadlingilor.